

hjelpe hverken sine Børn eller sig selv dermed. Det nytter ikke med alle disse kønne Taler, vi maa have Penge, vi maa have Mønt for at kunne hjælpe disse Folk.

Den højtærede Indenrigsminister gav mig det Raad at sige til disse fattige Menesker, der henvende sig omkring i Kommunerne om Hjælp: Assurer eder, søg at gardere eder mod Fattigdom og Nød ved at spare sammen. Det er et Raad, som ikke er helt overflødig mange Steder, men overfor mig i alt Fald er det overflødig, og det gælder om de fleste af de Medlemmer, der sidde i Hjælpekassernes Bestyrelse. Jeg ved af Erfaring, at de netop betone overfor dem, der henvende sig til dem om Hjælp, at de maa sørge for i Tide at assurere sig gennem Sygekasser, Fagforeninger, Arbejdsløshedskasser, kort sagt, gennem alle de Institutioner, gennem hvilke de, naar der indtræffer Sygdom og daarlige Forhold, kunne opnaa øjeblikkelig og god Hjælp. Jeg tror, at Hjælpekasserne i saa Henseende have gjort et stort Stykke Arbejde, men der er jo mange, der komme og bede om Hjælp, som det ikke nytter at give dette Raad, fordi de ikke ere i Stand til at kunne assurere sig, men som desuagtet trænge til Hjælp. Den højtærede Minister gav mig ikke noget Løfte om at yde sin Støtte til, at Hjælpekasserne kunde komme til at raade over et større Beløb fra Statens Side, gennem hvilket man midlertidig kunde raade Bod paa al den Nød, som Tusinder af Enker leve i her i Landet. Den højtærede Indenrigsminister henviste til en Enkepensioneringslov. Jeg svarer hertil: Vi maa under alle Omstændigheder hjælpe Børnene. De maa ikke lide under, at deres Fader eller Moder maaske har været mere eller mindre ligegyldige. Vi maa kræve, at der fra det offentlige Side stilles saadanne Beløb til Raadighed for de Institutioner, der skulle hjælpe, at de i nogen Grad kunne raade Bod paa den Nød, der er.

Men maa jeg nu, da den højtærede Minister har givet mig et Raad, tillade mig ogsaa at give ham og hans Kolleger et Raad, og det er, at man indenfor Statens egen Administration lønner de Kvinder, der beskæftiges af det offentlige, paa en saadan Maade, at de ere i Stand til at pensionere sig selv. Det ere de nemlig ikke nu. De Lønninger, man byder de danske Arbejderkvinder — det gælder baade de private og de, der ere knyttede til det offentlige Tjeneste —, ere saa smaa og kummerlige, at de lige akkurat kunne faa Brødet, hvis de da kunne faa

det. Det højeste, en Kvinde kan fortjene, selv med en 10—12 Timers Arbejdsdag, er som Regel 1 Kr. 50 Øre daglig, i hvert Fald er Maksimum for de i Statens Tjeneste ansatte 2 Kr. Jeg ved meget vel, at det er fra Højres Dage, fra Højres Administration, at man har slæbt disse elendige Lønninger for Kvinder med ind i Nutidens Liv; men jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister: at gøre sit indenfor den Administrationsgren, han har med at gøre, ligesom jeg henstiller til de andre højtærede Ministre at bidrage deres til, at de Kvinder, der beskæftiges i Statens Tjeneste, faa en saadan Løn, at de kunne leve uden at maatte henvende sig til Fattigvæsenet om Hjælp og uden at nødes til at gaa Tiggergang til Hjælpekasserne eller private.

Nu, da jeg henvender mig til den højtærede Indenrigsminister med Svar paa de Bemærkninger, han gjorde til mig vedrørende disse Spørgsmaal, vil jeg gerne i Tilslutning til, hvad jeg havde Lejlighed til at udtale første Gang, jeg talte under Finanslovens Behandling, ganske kort beskæftige mig med den grønlandske Handel. Jeg takker den højtærede Minister for hans resolute Optræden i denne Sag, fordi han straks brød af med den gamle Slendrian, der har været i Indenrigsministeriet paa det Omraade, ved at erklære, at der skulde finde en retlig Undersøgelse Sted, men det vil være naturligt, at jeg, som er en af dem, der har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, i alt Fald nævner nogle af de Punkter, hvorpaa jeg mener, at denne retlige Undersøgelse maa baseres. Men forinden jeg gaar over til at nævne disse Punkter, tillader jeg mig at rette nogle Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister angaaende den grønlandske Handel, nogle Spørgsmaal, der i nogen Grad afsondre sig fra de Spørgsmaal, der tidligere ere blevne omtalte. Jeg tillader mig da at spørge Ministeren, hvorledes det forholder sig med Kulbrydningen deroppe, om den foretages af dygtige Fagmænd. Jeg tillader mig at spørge, hvem der er Bruddets Ledere, om der anvendes Grønlændere ved dette Arbejde, og hvor stor deres Dagløn er. Jeg tillader mig at spørge, om Minen er forsvarlig anlagt og afstivet, og hvor meget Kul der er brudt, og af hvilken Beskaffenhed de ere, og hvad de koste pr. Td. paa Plads deroppe. Det er sagt mig, at det koster noget omkring 15 Kr. pr. Td. at bryde disse Kul. Hvis det virkelig er Tilfældet, tror jeg, det er paa Tide, at den danske Stat holder op